

— Е, душице, вий двадесять трапчинки заставихте да са забравятъ.... Благодаря, дѣца, още веднѣжъ!... Ето и слънце, струва ми се.... Знамената на валовеѣ! грѣмогласно изкомандува той.

Мъртвийгъ редутъ като изведнѣжъ са съживи....

Двѣ баталионни знамена са развѣхъ надъ брутствертъ... Първата днешна слънчева луча са распали надъ тѣхнитъ кръстовъ, лекийтъ вѣтръ духаше и като паруса раскри тѣхнитъ платна.... Единъ този редутъ съ своитъ знамена бѣше освѣтенъ отъ слънцето. Наоколо всичко още тѣняше въ мъглата. Като корабъ въ океантъ са носяше нѣгдѣ си тази пыла земя....

Умиращитъ, като вдигахъ поглѣди верѣдъ мучителната агония, срѣцахъ своитъ знамена.... Като са развѣвахъ надъ сивитъ валове, тѣ като че призовавахъ благословението на небесата на този мъръ на нещастieto и на мъжитъ....

— Майоръ Гурталовъ, вий оставате командантинъ на редута! обрѣхъ са генералтъ къмъ единъ не съ голѣмъ растъ офицеринъ.

— Мога ли да расчитвамъ на васъ? Тукъ е нужно да са удържимъ каквото и да стане....

— Или да са умрѣ, ваше-ство!....

— Подкрепления, може би, нѣма да бѣдѣтъ.... Дайте ми дума, че вий нѣма да оставате редуга. Това е сърдцето на неприятелската позиция.... Тамъ,—и генералтъ кимна съ горчива засмивка, отзадъ още не разбиратъ това.... Азъ ще отидѣ да ги убѣждавамъ... Дайте ми дума че вий нѣма да оставате редута!....

— Моята честь е порѣчителъ!.... Живъ нѣма да отидѣ отъ тукъ....

И Гурталовъ вдигнѣ рѣжа, като че са заклѣва....

Генералтъ прѣгърнѣ и цалуна Гурталова.

— Спаси васъ Богъ! Поминѣте, дѣца, подкрѣпление нѣма да има — още веднѣжъ! Расчитвайте само на себе си... Прощавайте герои!....

Като измивъ единъ веретъ, генералтъ поглѣднѣ на редутъгъ. Цѣлъ той са показва на височината. Двѣтъ негови знамена въ слънчевитъ лучи гордо са развѣвахъ надъ сивитъ насипи.

Въртящия са наоколо туманъ още не ги закрилъ съ своята еднообразна тъмнина. Кораблътъ, са струваше, величествено носяше въ този вълнующия са океанъ своитъ платна и мачти....